

Contents

Andy Weir je u nás známý hlavně knihou a filmem Marťan. Tato jeho ranější krátká povídka na několika stránkách otevírá trochu jinou působivou perspektivu. Nový překlad, zveřejněný se souhlasem autora. [Původní povídka](#).

Byl jsi právě na cestě domů, když jsi zemřel. Byla to bouračka. Nic neobvyklého, nicméně přesto smrtelná. Nechal jsi po sobě manželku a dvě děti. Smrt sama byla bezbolestná. Záchranáři se tě snažili ze všech sil oživit, ale k ničemu to nebylo. Tvoje tělo bylo tak poničené, že to tak bylo lepší, věř mi.

A tak jsi potkal mě.

„Co... co se stalo?“ zeptal ses. „Kde to jsem?“

„Zemřel jsi,“ odpověděl jsem prostě. Nebyl důvod to zbytečně zaobalovat.

„Byl tam... nákladník, co dostal smyk...“

„Jo,“ řekl jsem.

„Já... já jsem po smrti?“

„Jo. Ale netrap se tím. Každý zemře,“ řekl jsem.

Rozhlédl ses. Kolem nás byla prázdnota. Jen ty a já. „Kde to jsme?“ zeptal ses. „Tohle je nějaký posmrtný život?“

„Víceméně,“ řekl jsem.

„A ty jsi Bůh?“ zeptal ses.

„Jo,“ řekl jsem. „Jsem Bůh.“

„Moje děti... moje žena,“ řekl jsi.

„Co s nimi?“

„Budou v pořádku?“

„Takhle to rád vidím,“ řekl jsem. „Právě jsi zemřel a tvoje hlavní starost je o rodinu. Tak to má vypadat.“

Fascinovaně jsi na mě hleděl. Nepřipadal jsem ti jako Bůh. Vypadal jsem prostě jako nějaký chlapík. Nebo možná žena. Jednoduše jakási autoritativní postava. Víc jako učitel ze základky než Všemohoucí.

„Nedělej si starosti,“ řekl jsem. „Budou v pořádku. Tvoje

děti si tě budou pamatovat jako dokonalého ve všech ohledech. Ještě nedospěly k tomu, aby tebou začaly pohrdat. Tvoje manželka bude sice navenek truchlit, ale hluboko uvnitř bude ráda. Přece jenom se vaše manželství postupně rozpadalo. Jestli to pro tebe může být útěcha, bude mít silný pocit viny za to, že cítí úlevu.“

„Aha,“ řekl jsi. „A co bude teď? Půjdu do nebe, do pekla nebo tak něco?“

„Ani jedno,“ řekl jsem. „Budeš se reinkarnovat.“

„Aha,“ řekl jsi. „Takže pravdu měli hinduisti.“

„Všechny náboženství mají svým způsobem pravdu,“ řekl jsem. „Pojď se mnou.“

Kráčeli jsme spolu prázdnotou. „Kam jdeme?“

„Jen tak,“ řekl jsem. „Je příjemnější povídat si při chůzi.“

„Jaký to má vlastně smysl?“ zeptal ses. „Když se znovu narodím, začínám od nuly, ne? Jako děcko. Takže všechny moje zkušenosti a všechno, co jsem udělal v tomto životě, bylo k ničemu.“

„Ale vůbec ne!“ řekl jsem. „Máš v sobě všechny znalosti a zkušenosti ze všech svých minulých životů. Jen si na ně zrovna nevzpomínáš.“

Zastavil jsem se a chytil tě za ramena. „Tvoje duše je podivuhodnější, krásnější a obsáhlejší, než si vůbec dokážeš představit. Lidská mysl z toho, co ve skutečnosti jsi, dokáže obsáhnout jen nepatrný zlomek. Je to, jako kdybys do sklenice vody ponořil prst, abys zjistil, jestli je teplá nebo studená. Vložíš kousek ze sebe do nádoby, a získáš tím zkušenost, kterou prožil ten kousek.“

Byl jsi člověkem posledních 48 let, takže ses teď ještě nestihl protáhnout a rozvinout, a necítíš zbytek svého nezměrného vědomí. Kdybychom spolu tady byli dost dlouho, začal by sis na všechno vzpomínat. Ale není důvod to mezi životy dělat pokaždé.“

„Takže kolikrát už jsem se vlastně reinkaroval?“

„Ah, mockrát. Nespočetněkrát. A v mnoha různých životech,“ řekl jsem. „Tentokrát budeš čínská venkovanka kolem roku 540.“

„Počkat, cože?“ zakoktal ses. „Pošlete mě zpátky v čase?“
„No, technicky vzato ano, ale čas tak, jak ho znáš, existuje jen ve tvém vesmíru. Tam, odkud jsem já, se věci mají trochu jinak.“

„A odkud jste?“ zeptal ses.

„Samozřejmě,“ začal jsem vysvětlovat. „Odněkud pocházím. Ale odjinud. A jsou tam i další mně podobní. Samozřejmě bys chtěl vědět, jaké to tam je, ale upřímně – nemá cenu zkoušet to vysvětlit, nemohl bys to chápat.“

„Aha,“ řekl jsi trochu zklamaně. „Ale počkejte. Když se reinkarnuji do jiných dob, nemohlo by se stát, že potkám sám sebe?“

„Samozřejmě. Stává se to pořád. Ale protože v obou životech si uvědomuješ jen ten právě probíhající život, ani nebudeš vědět, že se to stalo.“

„A jaký to má celé smysl?“

„Vážně?“ zeptal jsem se. „Vážně se mně ptáš na smysl života? Není to tak trochu klišé?“

„No, je to rozumná otázka,“ trval jsi na svém.

Podíval jsem se ti do očí. „Smyslem života, důvodem, kvůli kterému jsem vytvořil celý tento vesmír, je, aby ses stal dospělým.“

„Všichni lidé? Chcete, abychom dospěli?“

„Ne, jen ty. Celý tento vesmír jsem vytvořil pro tebe. S každým dalším životem rosteš a zraješ, a tvůj intelekt se rozpíná a mohutní.“

„Takže jen já? A co všichni ostatní?“

„Nikdo další tu není,“ řekl jsem. „V tomto vesmíru jsme jen ty a já.“

Díval ses na mě nechápavě. „Ale všichni ti lidé na Zemi...“

„To jsi všechno ty. Ty v různých inkarnacích.“

„Počkat. Já jsem *všichni lidé!*?“

„Á, začínáš tomu rozumět,“ řekl jsem a povzbudivě tě poplácal po zádech.

„Jsem každý člověk, který kdy žil?“

„Nebo který kdy bude žít. Ano.“

„Takže jsem Abraham Lincoln?“

„Ano, a jsi i jeho vrah John Wilkes Booth,“ dodal jsem.

„Jsem i Hitler?“ zeptal ses šokovaně.

„A jsi každá z milionů jeho obětí.“

„A Ježíš?“

„I každý, kdo ho kdy následoval.“

Zmlkl jsi.

„Pokaždé, když jsi někoho zranil,“ řekl jsem, „zranil jsi jen sám sebe. Pokaždé, když jsi udělal někomu laskavost, udělal jsi ji sám sobě. Každý šťastný i smutný okamžik, který kdy někdo zažil, jsi zažil nebo zažiješ ty sám.“

Na dlouho ses zamyslel.

„Proč?“ zeptal ses nakonec. „K čemu to všechno?“

„Protože jednoho dne díky tomu budeš jako já. Protože to je to, co jsi. Jsi jedním z nás. Jsi mé dítě.“

„Uau,“ řekl jsi nedůvěřivě. „Tím chcete říct, že jsem bůh?“

„Ne. Zatím ne. Jsi jako plod v děloze. Zatím pořád rosteš.“

Jakmile budeš mít odžité všechny lidské životy za celou historii, budeš mít dost síly na to se narodit.“

„Takže celý vesmír,“ řekl jsi, „je jen...“

„Vajíčko,“ odpověděl jsem. „A teď je na čase, aby ses vydal do dalšího života.“

A s tím jsem tě poslal na cestu.